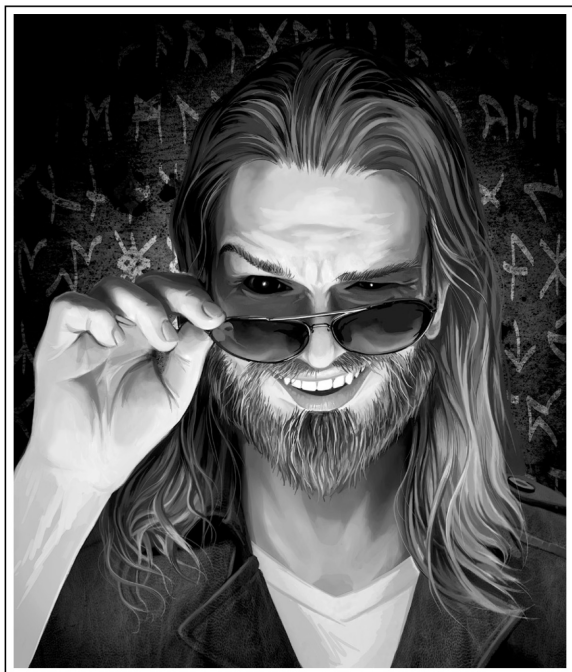

O M N I B U S

LNĀŘ LOKI

JAKUB ĀWIEK

Stanislav Juhaňák – TRITON

LHÁŘ

k n i h a p r v n í

*Andělům, těm skutečným,
nejbližším... každodenním*

PROLOG

Strážný anděl

Chicago

Náhodné věty na nazdařbůh otevřené stránce Písma. Tak měl ve zvyku promlouvat Bůh.

Jenže Bůh už není, pokáral se v myšlenkách, *a já stejně nemám na vybranou*. Ještě jednou sklonil hlavu ke knize a přečetl náhodně vybraná slova Evangelia:

„Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce vašeho chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.“

Zvedl pohled a v zrcátku si všiml řidičova udiveného pohledu.

„Prosím, zastavte mi u támhleté hospůdky,“ řekl.

„U ‚Afrodity‘?“ taxikář se oplzle usmál. „Tam vám Bible moc platná nebude.“

„Mám domluvenou schůzku,“ snažil se pasažér říct co nejpřirozeněji, ale řidičův výsměšný pohled způsobil, že se začervenal jako malý kluk.

Domluvenou schůzku s Lhářem, dodal v myslí.

Taxík zastavil. Štíhlý prošedivělý čtyřicátník s baculatým obličejem vzbuzujícím důvěru podal řidiči desetidolarovou bankovku. Po chvílce zaváhání přidal ještě jednu a zabručel tiché *na shledanou*. Spěšně vystoupil. Cítil na sobě pobavený taxikářův pohled.

Vytáhl krabičku cigaret a prohrábl si kapsy, aby našel zapalovač. Zvědavé pohledy kolemjdoucích lidí mu naznačily, že je příliš nápadný. Schoval tedy cigarety a rukávem si otřel zpcené čelo. Bedlivě se rozhlédl a pak vyrazil ke vchodu.

Ještě nikdy v podobném lokálu nebyl. Hned za dveřmi seděli na židlích dva ramenatí vyhazovači, kteří mu přikázali, aby nechal plášť v šatně. Nehádal se, i když šatnářův obličej poznamenaný stopami mnoha děsivých chorob rozhodně nevzbuzoval důvěru. Donutil se k přirozeně vypadajícímu úsměvu, vzal si číslo a vešel do hlavního sálu.

V zrcadle širokém přes celou jednu stěnu nad barem zahlédl svůj odraz a uvědomil si, že se do tohoto interiéru, poblikávajícího nesčetným množstvím neonů, vůbec nehodí. Oblečením počínaje a vlnícími se páry na parketu konče bylo všechno tak nějak... vyzývavé. Krásná, spoře oděná dívka procházející kolem na něj mrkla. Ohlédl se za ní a srazil se s číšníkem, který ho míjel. Horlivě se omluvil, ale číšník ho odbyl jen opovrhlivým frknutím.

Muž tedy utekl z chodby a opřený o zeď se snažil zahlédnout toho, s nímž se měl setkat. Nedostal žádné pokyny, že má mít v klopě květinu nebo Bibli v levé kapse saka. Hledal někoho, kdo se liší. Po chvíli se usmál a vyrazil do nejtmašího rohu sálu.

„Promiňte,“ zeptal se nejistě, když došel ke stolku. „Mám tu čest s panem Lionelem Smithem?“

Muž odložil noviny a zvedl hlavu.

„To jsem já,“ přikývl. „Ale nemáš tu čest. Opozdil ses.“

„Promiňte, já...“

Smith přiložil prst na ústa a pokynul k místu naproti. Muž se posadil. Chvilí si svého společníka prohlížel. Takhle si ho určitě nepředstavoval. Očekával... sám nevěděl koho, ale určitě ne dlouhomasého blondáka, který vypadá stěží na pětadvacet let, a to jen díky pečlivě zastříženým vousům, jež mu dodávaly na vážnosti. Na sobě měl kvalitně šitý černý oblek a vypadal v něm jako úspěšný právník nebo makléř.

„No?“ pobídl ho mladý elegán.

Muž si odkašlal.

„Jmenuji se Kvirinius,“ řekl. „A jsem strážný anděl.“

Smithův obličej se roztáhl do úsměvu.

„Fajn. A já jsem pokřesťanstěný nordický bůh.“ Sáhl po skleničce s párátky, která stála na stole. „Když už za sebou máme ty směšně jasné věci, možná bychom měli přejít k věci. O polovinu svého času jsi přišel kvůli zpoždění.“

Anděl se nervózně poškrábal na špičce nosu. Ještě si to mohl rozmyslet.

„Přicházím,“ vykotal po chvíli, „protože potřebuji vaši pomoc, pane Smithi.“

„Stačí Loki.“ Párátko putovalo do úst a našlo si azyl v pravém koutku. „A neříkej mi věci, které už vím. Nikdo z té vaší okřídlené bandy si se mnou nezačíná, když nemusí... Taky si můžeš odpustit vyprávění o svých dvou předchozích svěřencích. Znam hlášení o jejich nehodách do těch nejmenších detailů.“

„Nemůžu za to,“ vybuchl Kvirinius, „že mi přidělují samé ateisty. Bez víry a modlitby mám svázané ruce.“

Loki pokrčil rameny.

„Technicko-teologické detaily mě nezajímají. Stejně jako nezkoumám, kde se teď nachází tvůj současný klient. Není to moje věc. Stručně: co chceš a čím platíš?“

„Potřebuji, abys obrátil na víru mou momentální svěřenkyni,“ odpověděl anděl. „A platím tímhle.“

Nejistě se rozhlédl a sáhl do vnitřní kapsy saka. Podal Lokimu malou, tenkou obálku. Blondák se podíval dovnitř a vytáhl bílé pero. Chvíli ho hladil, aby prověřil jeho pravost, a pak ho zase vrátil dovnitř.

„Málo,“ prohlásil.

Kvirinius se zatvářil udiveně.

„Jak to, málo? Vždyť je to andělské pero!“

„Ano,“ odpověděl Loki spokojeně. „Andělské v každém detailu, ale jenom jedno. Podle toho, co vím, máš za sebou dvě varování a po dalším neúspěchu tě čeká sbor andělů. A neúspěch je skoro tutovka, když ti nepomůžu, je to tak? Dvě pera, nebo si začni shánět harfu.“

Anděl rezignovaně sklonil hlavu.

„Souhlasím,“ zabručel nakonec.

Loki se usmál. Vstal.

„V tom případě se zítra porozhlédnu. Budu v kontaktu.“

Susan strčila do dveří a sebejistě vkročila do redakce. Její výraz nevěstil nic dobrého. Minula několik boxů, až se zastavila u toho bezkonkurenčně nejspinavějšího. Na stěně visela tabulka JACK RAYAN – AKTUALITY. Zaklepala na zárubeň.

„Jacku?“

Muž v kóji olepené špínou odtrhl oči od monitoru. Změřil si dívku pohledem.

„Nazdar, Susan,“ řekl, neskrýváje pobavení. „Vypadáš nádherně. Nevěděl jsem, že máš piercing v pupíku.“

„Nežvaň,“ zavrčela a zakryla si odhalené břicho kabelkou. Sáhla do ní a vytáhla srolované noviny. „Proč o tom nic nevím?“

Hodila ruličku na stůl. Aniž by ji Jack rozbil, poznal nejnovější vydání jejich novin. MICHAEL LEVINSON NA SVOBODĚ! křičely půlstránkové nadpisy.

„Jak nevíš?“ zeptal se s nevinným úsměvem. „Přece o tom píšou v novinách.“

Dívka se rozklepala vzteky.

„Nechápeš, pitomče?“ zaječela. „Já jsem ho dostala do basy. Já a můj článek!“ Nedaleko stojící černošský uklízeč v oranžové uniformě se k nim přiblížil, nepřestávaje při tom jezdit mopem po podlaze. Nikdo si ho nevšímal.

Jack vstal a pokusil se novinářku uklidnit zvednutýma rukama.

„Neřekli jsme ti to, protože jsme se ti včera nemohli dovolat, a všechno to přišlo tak najednou,“ vysvětloval. „Propustili ho kvůli špatnému zdravotnímu stavu. Ale je pod stálým policejním dohledem, takže nemusíš mít strach.“

Pokusil se jí položit ruku na rameno. Odstrčila ho.

„Příště to zkoušej, dokud se nedovoláš,“ přikázala a pak se rychle otočila. Zavířila krátkou plisovanou sukni, která odhalovala více, než by Susan odhalit chtěla.

Jack se široce usmál. Stál ve dveřích boxu, dokud mu dívka nezmezela z dohledu. Teprve pak přešel ke stolu a noviny svinuté do ruličky shodil rovnou do koše. Posadil se.

Než napsal odstavec, černošský uklízeč dokončil vytírání a pustil se do vysypávání košů.

Do pouličního ruchu se vmísily tichoučké tóny „Stairway to Heaven“. Kvirinius vytáhl telefon a přiložil si ho k uchu.

„Ano?“

„Loki,“ ozval se známý hlas.

Anděl si povzdechl. Pochybnosti, které o Lháři měl, se jaksi nestačily rozplynout. Právě naopak, se svým včerejším rozhodnutím byl anděl spokojen čím dál méně.

„Tak co?“ zeptal se.

„Kdo je Michael Levinson?“

„To... vlastně...“ začal Kvirinius. Nebyl si úplně jistý, co by vlastně měl říct.

Lhář mu skočil do řeči.

„Já ti to vysvětlím. Nebo ti spíš přečtu, co o něm píšou ve včerejších novinách.“

Ve sluchátku to zašelestilo.

„Michael Levinson, všeobecně známý jako ‚Šibeničník‘, opět na svobodě. Bývalý učitel biologie na jedné z newyorských škol, který do června minulého roku znásilnil a zavraždil téměř dvacet dívek – udusil je telefonním kabelem –, byl propuštěn včera v dopoledních hodinách s ohledem na špatný zdravotní stav. Levinson zůstává po celou dobu pod policejním dohledem... Mám číst dál? Nebo sis už vzpomněl?“

Kvirinius si dlaní otřel zpotené čelo. Něco mu říkalo, že by dnes měl být své svěřenkyni nablízku.

„Vzpomněl,“ pronesl.

„Jenom tě varuju – pro případ, že bys nečetl noviny,“ pokračoval Loki. „Ani mě moc nezajímá, proč se nestaráš o svou svěřenkyni a k čemu by jí v podobné situaci byla víra, ale uvědom si jednu věc – jestli k něčemu dojde, já ji zachraňovat nebudu. Nevidím pro sebe žádný prospěch v tom, abych se staral ještě o Levinsona. To je tvoje věc. Ty jsi strážný. Jasně?“

Kvirinius chtěl odpovédět, ale Lhář už zavěsil.

Anděl se nejspíše rozhlédl kolem a pak mávl na projíždějící taxík.

Loki ukončil hovor a zastrčil telefon zpátky do kapsy. Pořád měl na sobě oranžovou uniformu uklízeče, ale už se vrátil ke svému obličejí. S ním se cítil nejlépe.

Přešel k nejbližší lavičce a pohodlně se usadil. Musel přemýšlet.

Ještě pořád nevěděl, jak se do toho úkolu pustí. A i kdyby ho něco napadlo, díky výjimečnému Kviriniovu antitalentu by mohlo jeho snažení přijít vniveč. Stačí jenom, aby se ten Levinson chtěl pomstít.

Navíc, Loki vůbec neměl chuť dělat práci strážného. A kdyby se o tom dozvěděl někdo nahoře... Tomu se rozhodně chtěl vyhnout.

Nějaký muž došel k nedaleké telefonní budce. Loki se na něj pozorně zadíval, přesvědčen, že tenhle zjizvený obličej už někde viděl. Mrkl na noviny s Levinsonovou fotografií ležící vedle něj.

„My o vlku...“ zabručel a zase vytáhl z kapsy telefon. Než uslyšel andělův hlas, už měl v hlavě celý plán.

Bylo dlouho po dvaadvacáté hodině, když se Susan rozhodla, že je čas jít domů. Teprve když odtrhla oči od monitoru, uvědomila si, jak moc je unavená. Zaklonila se a protáhla. Opravdu se potřebovala prospat.

Posbírala všechny papíry, vytáhla disketu z mechaniky, vstala a...

A v tu chvíli si všimla obálky. Visela na stěně protějšího boxu. Byla celá červená a měla namalované oči, které se dívaly přímo na Susan.

Novinářka se nejistě rozhlédla, ale nikoho nespatriila. Opatrně sáhla po obálce.

Uvnitř byl článek o Levinsonovi. Přes fotku spoutaného muže atletické postavy, kterého dva policisté vyváděli ze školní budovy, někdo připsal černým fixem: NAZDAR.

Pomalou zacouvala do svého boxu, načež rychle popadla sluchátko a vytukala číslo vnitřní ochranky. Počkala několik zazvonění. Nikdo nezvedal.

Popadla těžítka na papír ve tvaru Zlatého glóbu. Pevně ho sevřela v prstech a rychle zamířila ke vchodu.

Sjela dolů a zaklepala na dveře strážní místnosti. Žádná odpověď. Stiskla kliku, ale dveře byly zamčené.

Zářivky nad její hlavou zamrkaly a zhasly. Vykřikla. Světla zase zablikala, aby se po chvíli rozzářila bledým světlem. Susan se opět nervózně rozhlédla, pak odhodila Glób na podlahu a rozběhla se k východu.

Když zmizela za ohybem chodby, dveře strážní místnosti se pomalu otevřely. Vyšel z nich usmívající se Loki. Jeho obličej se pomalu začal měnit.

Michael Levinson čekal. Tohle se ve vězení naučil docela dobře. Celý ten čas byl pro něj čekáním. Právě na tuto chvíli. Couvl, aby úplně zmizel ve stínu uličky.

Z místa, kde stál, byl dokonale vidět vnitřek Susanina boxu, umístěného u okna. Nikdy nezatahovala žaluzie. Takže viděl, jak se zvedá, spěšně se vrací, aby něco sebrala ze stolu, a nakonec běží pryč.

„Už za chvílku přestaneš tak spěchat, maličká,“ zašeptal, neskrýváje uspokojení. „Strávíme spolu mnoho času. Velmi mnoho.“

„Promiňte,“ zaslechl najednou za svými zády.

Zprudka se otočil a spatřil muže v plášti. Nemohlo mu být víc než čtyřicet. V ústech měl párátka.

„Musíme si vážně promluvit,“ řekl neznámý.

Susan se přinutila zpomalit, i když dál nepřestávala vyhlížet taxík. Hlas rozumu se pomalu prodíral vrstvou paniky. *To byl určitě někdo z kluků,* říkala si. *Není to poprvé, co se mě snaží vyděsit. Policie přece toho lumpa nespouští z očí. A musí být vážně nemocný, když ho propustili. Obvyčejný učitel přece nemá takové známosti, aby se z toho jen tak vyvlékl.*

Trochu klidněji zahrnula do úzké uličky vedoucí k jejímu domu a zastavila se. Obvykle se tudy nebála chodit, ani pozdě v noci ne, ale nedávno nějací uličníci rozmlátili většinu pouličních světel. Dvě, která jako zázrakem odolala, vydávala jen tolik světla, aby vyvolala groteskní stíny na zdech starých domů. Cítila, že by se měla vrátit. Vleze do nejbližší hospody, tam klidně vytáhne mobil a zavolá na policii. No co, přinejhorším ze sebe udělá hysterku...

Ale na druhou stranu, když ujde ještě pár metrů, uvidí svá okna. Jenom chvíličku a bude v bezpečí. Upravila si kabelku a rychlým krokem vyrazila do hloubi uličky. Když mījela tmavou branku, ještě zrychlila. Uvnitř něco zašelestilo, ale ona se neotočila. *To je určitě krysa.* Začala zuby tak pevně, až ji rozbolela čelist. *V těchhle místech se jich motá pl...*

Někdo vrazil do popelnic a shodil víko, které s hlasitým zařinčením dopadlo na asfalt. Susan jen s obtížemi ztlumila výkřik.

Muž, bezpochyby opilý, jí věnoval udivený pohled a pak se sklonil, aby zvedl plechový poklop.

„Pšššt,“ zablábolil. „Ticho, maličká, lidi spí.“

Reflexivně přikývla, neskrývajíc úlevu. Rychlým krokem došla ke dveřím svého domu, zastrčila klíč do zámku a otočila jím.

Vešla do chodby, pohroužené do tmy, ale přesto důvěrně známé. Když však stiskla vypínač, nic se nestalo. Zmáčkla ho ještě jednou. A ještě.

„Necvakej tak, necvakej. Vypadl proud, dítě.“

Novinářka s úlevou vydechla a zvedla hlavu. Skoro nic neviděla, ale bylo by těžké nepoznat ochraptělý hlas staré domovnice. Zazníval ze zvýšeného přízemí.

„Máte nějakou baterku?“

„A myslíš, dítě, že bych tady teď stála potmě, kdybych měla? Baterky odešly do háje už kdysi dávno a ne každý si může dovolit ty akumulátory.“

Ztichla.

Susan nahmatala zábradlí a vyrazila nahoru po schodech. Alespoň už byla v domě. Co jí teď mohlo hrozit?

„Jestli chceš, dítě, můžu ti dát pár svíček,“ řekla domovnice po delším přemýšlení.

„Možná jednu na cestu. Doma určitě nějakou baterku najdu.“

Susan chvíli počkala, až stařenka zapálí svíčku, kterou vytáhla ze zástěry, a poděkovala se slibem, že koupí jinou.

„Jestli nezapomeš,“ odpověděla domovnice pobaveně. „Vy mladí vždycky máte tisíce věcí, které musíte zařídit. Ale to nevádí, jak vidíš, poradíš si i bez světla. Vždycky jsem měla kočičí oči.“

Novinářka ještě jednou poděkovala a vydala se vzhůru. Dlaní si chránila nepatrný plamínek svíčky.

Vešla do bytu a zavřela za sebou dveře. Automaticky sáhla po vypínači, ale pak si vzpomněla, že by to bylo k ničemu.

Nahmatala skříňku s náradím a vydolovala z ní velkou baterku. Zkontrolovala, jestli funguje, a teprve pak sfoukla svíčku. Ozbrojená úzkým kuzelem bílého světla přešla do pokoje.

Ve tmě její byt nevypadal ani trochu přátelsky. Právě naopak. Početný nábytek – jako kdysi, když byla Susan ještě malá holčička – se stal norami a skrýšemi těch nejodpornějších tvorů. Toho dne samozřejmě všechny měly jedinou tvář. A všechny si prozpěvovaly „I got you, babe“, stejně jako Levinson, když mu oznamovali rozsudek.

Začichala. Měla pocit, že to tady i vonělo jinak. Odněkud tu vůni znala...

A právě v tu chvíli si všimla balíčku, který ležel na stole. Najednou pocítila bodnutí strachu, ale vzápětí se vzpamatovala. K balíčku byla připevněn lístek s krátkou poznámkou od domovnice.

Stará žena po dohodě s poštákem často za podnájemníky vyzvedávala doporučené zásilky a pak je nechávala u nich doma. S výjimkou jednoho křupana z prvního patra jí za to byli všichni vděční a nikdo si nestěžoval. Domovnice jí to prostě jen zapomněla říct.

Převzala jsem v 18:30, bylo napsáno na lístku. Říkal, že je to bez poplatku.

Susan si s balíčkem sedla, a zatímco držela baterku v pravé ruce, levou roztrhla papír. Uvnitř se nacházel prostý dřevěný rámeček s modlitbou ke strážnému andělovi.

Namířila světlo na pečlivě vyvedená písmena a přečetla:

„Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mně mou dušičku, opatruj ji ve dne v noci, ochraňuj mě od zlé moci...“

Odmlčela se a znovu začichala. Zvláštní zápach ještě zesílil. Někde v její hlavě tiše ječel poplach, že by si ho měla s něčím spojit, že...

A v tu chvíli si vzpomněla.

Její m tělem proběhla zimnice. Nebyla schopna se ani pohnout. Sevřela prsty na rámečku.

Santalové dřevo – přesně tak voněl Levinson u soudu. A teď tahle vůně naplňovala její byt...

Zhluboka se nadechla a pokusila namluvit sama sobě, že přece existují pachové halucinace. Někde o tom četla.

Zase zabodla pohled do vzkazu. Opravdu ho přinesla domovnice? Skutečně byla krátká poznámka psaná jejím písmem?

Zaslechla za zády nějaký pohyb a rychle se otočila, ale ničeho si nevšimla. Pevněji sevřela baterku a levou rukou se pokusila popaměti odložit rámeček na stůl.

V tu chvíli ji někdo ze tmy popadl za zápěstí. Zaječela a rozpřáhla se, aby udeřila baterkou. Útočník ránu zachytil.

„Mám tě, holčičko,“ zachraptěl.

V kuželu světla se na okamžik objevil obličej. Ten obličej! Levinsonův ksicht, zkřivený v odporném úšklebku. Znovu zaječela a pokusila se mu vytrhnout, ale dobře věděla, že nemá šanci. Byla příliš slabá, aby si s ním poradila sama, a šance, že někdo zareaguje na její křik, se rovnaly nule... Jenže najednou explodovala záře – tak silná, až cítila, jak ji pálí do očí. Vší silou sevřela víčka.

A zase křik, ale tentokrát ne její. Mužský, cizí. Nebyl to vyděšený ječet jako Susanin, ale řev bolesti, děsivé a neustávající bolesti. Tak mohli křičet jen mučení lidé. Místoprostřed naplnila ovocná a květinová vůně. Vůně překrásné zahrady, podobná té, kterou si pamatovala z dětství... jen ještě nádhernější...

A pak světlo zhaslo.

Susan ještě chvíli seděla se zavřenýma očima, a když je otevřela, byla sama. Už necítila tu nádhernou vůni, ale ani santalové dřevo.

Na krátkou chvíli dokonce začala věřit, že jen zažila nějakou neobvyklou halucinaci... a právě v tu chvíli si všimla stopy dlaně vypálené na stolku. Hned vedle ležel kabel, stejný jako ten, kterým Levinson škrtil své oběti. A na malém rámečku s modlitbou k andělu strážnému spatřila obrovské, sněhobílé pero.

„Co je s ní?“ zeptal se Kvirinius se starostí v hlase. Stál teď za domem vedle popelnice, a dokud se neobjevil Loki, střídavě pozoroval okna Susanina bytu a vchod do domu.

Lhář pokrčil rameny a vytáhl z kapsy krabičku páráték. Jedno z nich si strčil do úst.

„Omdlela,“ odpověděl. „Ale myslím, že až se probudí, je tvoje. Jo, to falešné pero zmizí za několik dní a stopa dlaně na stolku taky, tak se postarej, aby měla nějaké hlubší základy víry. A dlaň příležitostně prostě vypal. Ať má památku.“

„Celou dobu přemýšlím, jestli jsme to nepřehnali,“ povzdechl si anděl strážný. „Není nám dovoleno objevovat se svěřencům v plném světle, natož je tímhle způsobem přesvědčovat k víře.“

Loki pokrčil rameny.

„To nebylo tvoje světlo, ale moje triky. Pochybuju, že by tvá moc byla stejně silná. A teď zaplat. Za to, že jsem na sebe vzal ten odpor-
ný Levinsonův ksicht, si odměnu zasloužím. A ta domovnice a opi-
lec taky nebyli nic příjemného. U každého z téhle trojice jsem do-
konce musel být i jinak cítit. Takové detaily strašně unavují.“

„Tuhle noc sis pořádně mákl,“ přiznal Kvirinius. „A já myslím, že...“

„Zaplat!“

Anděl podal Lháři obálku.

„Dobře se mi s tebou spolupracovalo,“ řekl.

Loki vyplivl párátka a přikývl.

„Tak se to asi říká... ale většinou jenom ve filmech.“

Stiskl andělovi ruku a pomalu vykročil. Neušel ale ani pět kroků, když vycítil, že ho někdo pozoruje. Otočil se. Anděl byl pryč. Určitě už se zneviditelnil.

Lhář zvedl hlavu.

„Nazdar, Gabrieli,“ promluvil k siluetě sedící na ozdobné římse.

Archanděl se usmál a odhrnul si vlasy z čela.

„Ach, Loki, Loki,“ povzdechl si. „Co s tebou mám dělat?“

Lhář se vychytrale usmál.

V domě, několik pater výš, se probrala jedna žena a poprvé po mnoha letech začala její ústa šeptat modlitbu.

JAK TO BYLO NA POČÁTKU...

Kladivo, had a skála

*Někde
Mimo čas*

Vynořila se z mlhy. Její kůň s důstojností hodnou královského oře překročil šedivou hranici světů a vstoupil na širokou cestu. Hustý les po obou stranách silnice přivítal příjíždějící ženu tichým povzdechem a leskem kapek na listoví, jež se koupalo v měsíčním svitu. Usmála se. Konečně doma...

Z bílého oblaku vyjeli další jezdci. Po čtyřech, se svěšenými hlavami, jakoby pohroužení do mělké dřímoty. V protikladu ke své hrdé průvodkyni, oděné do zářící zbroje a okřídlené přilby, nevypadali nijak impozantně. Na jejich pomačkaných zbrojích už dávno vykvetly rezavé květy, vyrůstající většinou tam, kde byl pancíř slabší. Popraskané pukliře byly plné spěšně připevněných svorek a meče a sekery na sobě měly spoustu zubů. Někteří z jezdců neměli obličej, jen masitou rozteklou hmotu, z níž vyhlížely opuchlé krvavé oči, nebo také skoro holé lebky s cáry kůže a potřhanými svaly. Byli mezi nimi i tací, kterým meč nebo sekera usekla čelist a teď jim jazyky zbavené opory visely dolů jako psům, vyčerpaným dlouhým během.

Navzdory tomu všemu však válečníci žili. Nějakým zázrakem jim kdysi rozpolcené lebky srostly a jedinou památkou po smrtících úderech byly prohlubně táhnoucí se od čela ke krku. Vyloupanuté oči si nacpali zpátky do očních důlků a teď hleděli na svět skoro stejně ostrým zrakem jako dříve a v uzavřených tepnách podříznutých hrdel znovu proudila krev. Viditelně jim byla dána druhá šance.

Po delší chvíli, během níž se dalo zaslechnout jen rovnoměrné dunění kopyt na udusané cestě, vjela na silnici poslední z téměř dvaceti čtveřic. Tihle válečníci vypadali vyčerpaněji než jejich kumpáni, ale jen proto, že se krev kolem jejich ještě ne tak dávno smrtelných

ran leskla šarlatem a nepřestávala tvořit úzké, klikaté cestičky. Jejich oči, stále plné údivu, bezděčně hleděly na záda postav jedoucích před nimi, jako by v nich hledaly odpovědi na rodící se otázky: *Jak? Proč já? Takhle bude vypadat věčnost?*

Stačili ujet několik kroků, když se od stromů po obou stranách cesty odtrhly čtyři okřídlené siluety oděné do lesních barev. Jedna z těch bytostí pozvedla vzhůru sevřenou pěst. Levou rukou vytáhla z pochvy připevněné k noze dlouhý nůž s matně černou čepelí. Počkala, až ostatní udělají totéž, a pak ostří sevřela mezi zuby a na okamžik volnou rukou provedla několik gest. Její společníci souhlasně pokývali hlavami. Celou dobu pozvednutá pravá pěst rychle klesla.

Měsíc se ukryl za mraky. Nikdo si nevšiml, jak vystoupali několik stop nad zem a poté, co zachytili silný vzdušný proud, rozlétni se za průvodem. Zabrzdili v poslední chvíli, aby se neprozradili nepřirozeným závanem, načež opět vzlétli pomocí jemného víření křídel – tentokrát ale pouze do výše sedel.

Velitelova pěst opět zamířila vzhůru a zase klesla. Než se oběti stačily otočit, okřídlení už seděli na koních těsně za jezdci.

Projevil se dokonalý výcvik létajících válečníků. Křídla se bleskově zavinula, obklopila válečníky a znehybnila je. Levé ruce zamířily k jejich ústům, aby ztlumily rodící se výkřiky, a pravé, ozbrojené noži, hladce prořaly hrdla. Než se krev vzkríšenců stačila dotknout země, útočníci, ovládnuvší koně, už mířili k lesu, aby chvíli nato zmizeli v porostu.

Krátce poté se od stromů odtrhli další okřídlení.

Kůň valkýry jedoucí v čele nebyl obyčejným zvířetem. Jen málokterý oř je schopen kroužit v oblacích a lesknout se při tom nezvyklou září jako padající hvězda. A přestože tato schopnost mizela, když jako právě teď vstoupil na mýtickou půdu, vždy mu zůstala trocha magie. Projevovala se především nezvykle citlivými smysly a obrovskou chutí bojovat.

Když se první oddíl okřídlených postav snesl z oblohy, valkýřin kůň se na okamžik zastavil. Jeho lovem unavená paní však varování podcenila. Kopla patami do koňských boků, vpletla prsty do hřívky a zašeptala kouzlo. Oř se podle její vůle zase rozešel. Po pár krocích se však zase zastavil. Zastříhal ušima a frkl.

Tentokrát válečnice zareagovala. Otočila se, aby se podívala na svou jednotku, sáhla k opasku pro roh, pozvedla ho k ústům a krátce zatroubila.

Vzkříšenci pozvedli hlavy.

„Vzkažte zadní stráž, aby byli opatrní,“ zvolala valkýra.

Několik hlav se otočilo.

Na chvíli bylo slyšet jen šeptání a výkřiky plné údivu.

„Paní!“ zahřměl první, který mířil k ní. „Nemáme zad.“

Nůž vržený z hloubi lesa se svištěním prořízl vzduch, vnořil se do hrdla a přerušil zbytek hlášení. Stromy zašuměly, jako by náhle vzlétly tisíce ptáků, a měsíc v jediném okamžiku zmizel, zastíněn hejnem bytostí, vznášejících se nad cestou. Zpoza stromů vzlétly desítky střel.

Valkýra pobídla koně a zároveň opět sáhla po rohu. Uháněla před sebe, troubila, co jí síly stačily, a dokonce si ani nevšimla šípů, které se odrážely od neviditelné aury, jež ji obklopovala.

Jenže na přivolání posil už bylo příliš pozdě. Zvuk rohu bohyně se mísil s ječením vzkříšenců přicházejících o svou druhou šanci, s hlasitým pleskáním desítek párů křídel a s duněním, jež vyplňovalo její hlavu.

Těsně před ní se náhle zjevila ohnivá zeď. Oř, vycvičený na podobné věci, dokonce ani nezpomalil, proskočil plameny a uháněl dál před sebe a neustále zrychloval.

Zvuky boje už pomalu utichaly, když valkýra dojela k ohybu. Před sebou viděla velké jezero a díky tomu, že seděla v sedle a nacházela se nad linií rákosí, mohla zahlédnout lesy, hořící na protilehlém břehu, mezi nimiž se právě vynořovala ze všech stran obléhaná Valhala.

Tak proto mě povolali, pomyslela si a tělem jí proběhlo zachvění. *Tohle je Ragnarok.*

Skoro ve stejnou chvíli kůň příliš ostře vběhl do zatáčky. Škulba mu hřívou, ale už bylo pozdě. Zachvěla se a prudce dopadla na zem. Naštěstí se zřítila do strouhy podmáčené vodou, takže pád nebyl nijak zvlášť bolestný. Válečnice se skutálela do vody.

Chvíli nehybně ležela a naslouchala, jestli nepřijíždějí pronásledovatelé, a pak se s námahou zvedla na kolena. Na stezce zahlédla nějaký lesklý předmět, v němž, když si odhrnula z čela vlasy a podívala se pozorněji, poznala svou přílbu.

Nedošla si pro ni, ani nevstala, aby se přesvědčila, jak si vedou její válečníci (*nejspíš už si nevedou nijak, napadlo ji*). Místo toho vytáhla

dýku, aby přerázla řemínky zbroje. Strhala ze sebe všechno a nahá se vnořila do rákosí. Už nevěřila stezkám ani cestám, ale okřídlení přece nepoplavou. Dojde do Valhaly a tam zemře. Nikde jinde.

Vedle ní se najednou zachvěl drobný stvol a chvíli nato se na stejném místě vynořila hlava, z níž stékala voda. V zubech držela nůž.

Cherubín Nathaniel seskočil z koně, a zatímco nedbalými gesty odpovídal na salutování strážných, vydal se do hloubi tábora. Šel pevným krokem s malým ranečkem v hrsti, míjeje špinavé, otrhané stany přelplněné raněnými. Tiše leželi na rozlámaných pryčnách, zahalení do vlastních křídel, ušpiněných blátem a krví. Užívali si klidného spánku po těžké, vyčerpávající bitvě.

Ti, kteří měli více štěstí, si chránili ovázané hlavy nebo ruce a věnovali se výcviku, aby příště nepodlehli dříve než jiní. Nathaniel obdivoval jejich neústupnost. Řinčení mečů utichalo jen na okamžik, potřebný k projevení úcty důstojníkovi, který procházel kolem, a pak zase nabral na síle, doplňovaný přerušovaným svištěním dechu.

Shon, který nastal u strážných stanovišť, nasvědčoval tomu, že zbytek Nathanielova oddílu už dorazil do tábora. Cherubín se usmál. *Není nad dobrý dojem*, pomyslel si a zahrnul doprava na širokou cestu mezi poradním stanem a důstojnickou jídelnou. Před ním už se tyčil velitelský stan.

Nathaniel se zastavil u vchodu, přivolal strážce a zarecitoval vstupní formuli obsahující diskrétně zašifrované heslo a status absolvované mise. Strážce na okamžik zmizel uvnitř, a když se zase objevil, uvedl důstojníka dál. Cherubín si upravil zbroj a vešel.

Vnitřek stanu byl strohý jako válka a stejně jako ona postrádal jakékoli pohodlí. Vlevo stál prázdný stojan na zbroj a hned vedle něj vojenská pryčna. Vypadala jako vyrobená na míru pro obra. U ní někdo na stolku nechal pohozené hliněné nádoby se zbytky jídla.

Uprostřed stál stůl obklopený tuctem neotesaných špalků a vlevo na vyvýšené lavici byla rozložena veliká maketa bitevního pole. Právě nad ní se skláněl velitel.

Stál zády ke vchodu a tři páry jeho obrovitých křídel se mírně pohybovaly, jako by je jemně hladil vítr. Mezi nimi visel obrovský meč, připevněný podél páteře.

Důstojník si odkašlal.

„Hlásí se cherubín Nathaniel, archanděli,“ zarecitoval. „Z prvního...“ Velitel zvedl ruku a přinutil ho zmlknout.

„Vím, kdo jsi,“ odpověděl. Vzal z makety malou figurku a postavil ji o kousek dál. „Kdyby tomu tak nebylo, nestál bys tady.“

Cherubín v sobě zadusil kletbu. Jeho sebevědomí v jediném okamžiku zmizelo, ale ještě pořád měl hlášení, které musel odevzdat. Docela dobré hlášení. Hodné pochvaly. Možná ještě není všechno ztraceno...“

„Archanděli Michaeli! Zde je hlava valkýry.“ S hrdostí rozvázal pytel a ukázal jeho obsah. „Toužím ohlásit, že mise byla splněna. S minimálními ztrátami...“

„Co?!“

Velitel se otočil tak rychle, až křídly shodil maketu. Lavice se s rachotem převrátila, maličké figurky se rozsypaly po udusané hlině a svými malými meči se zabodly do země a miniaturní Valhala se rozpadla na dvě části.

Dovnitř vběhli dva strážci, ale když viděli, že veliteli nic nehrozí, rychle zase vycouvali. Archanděl pomalu vykročil k cherubínovi a jeho pěsti se střídavě zavíraly a zase rozevíraly.

„Chceš mi říct, že máme ztráty?!“

Nathaniel podvědomě o krok ustoupil.

„Opravdu minimální, pane, my...“ Zmlkl. Nedokázal dodat už ani slovo.

Michael se zastavil na krok od něj. Jeho jizvami zbrázděný obličej teď vyjadřoval ničím nezadržovaný vztek. Plamen, vytetovaný vedle levého oka, začal střídat žlutou a rudou barvu a skrz sevřené zuby se svištěním unikal vzduch.

„Dostal jsi dvě stovky vybraných dobrovolníků,“ vycedil, „a vynikající místo pro past. Skoro žádný protivník, A TY MI TADY PLÁCÁŠ O ZTRÁTÁCH?!“

Nathaniel udělal ještě maličký krůček vzad a s děsem zjistil, že právě došel ke stěně stanu. Opřel se křídly o plátno.

„Oni měli tu zbraň, pane,“ zkusil se ještě jednou, šeptem bránit. „Tu, která...“

Archanděl se zhluboka nadechl a pak o krok ustoupil. Chvilí mlčky stál, jako by nad něčím přemýšlel.

„Eskorta tě odvede do tvého stanu,“ řekl nakonec už téměř klidným hlasem. „Máš zakázáno ho opustit, dokud se nerozhodnu, co s tebou udělám. Ohlas se strážcům a řekni jim, co jsem přikázal. A teď seber tu nepřátelskou palici a vypadni!“

Darmošlap, pomyslel si, zatímco sledoval odcházejícího cherubína. *Jsem obklopen zbabělci a darmošlapy*. Kolik už věnoval energie, aby zdiskreditoval mýtus o té vražedné zbraní, tu pomluvu, která lehkomyšlně vylétla z úst strážců obra Aegira a rozleza se po jeho armádě jako sarančata po egyptských polích. Prokletí! Jedinou větou dokázali víc než všichni elfové, trpaslíci a valkýry svými meči a sekerami.

Na chvíli se díval na figurky ležící na zemi a pak jednu z nich zvedl. Byl to dobře stavěný válečník s havranovitě černým plnovousem a s páskou přes oko. Na jeho zbroji zářil znak velkého stromu s oprátkou, visící z větve.

„Nedělej si starosti, Odine,“ zašeptal archanděl Michael a jízlivě se usmál. Plamen na jeho obličejích se zase rozhořel. „Naše setkání to neoddáli.“

Víceméně ve stejném okamžiku, kdy Michael promluvil k figurce ve své dlaní, projel Odinem, sedícím na trůnu, záchvěv zimnice.

Vzápětí se zatřáslo všechno.

Korbely z lebek zarachotily na stolech a z hliněných mís vypadly lžíce z dlouhých kostí. Stojany s prázdnými místy na zbraně popadaly na zvířecí kožešiny, roztažené na podlaze.

Bůh bouří Thor, stojící uprostřed síně, odložil na zem své kladivo a doširoka rozkročený rozpažil ruce. Dokonce i on udržoval rovnováhu jen s obtížemi.

Otřesy ustaly stejně rychle, jako začaly. Zase byly slyšet jen zvuky bitvy, doléhající sem skrz zdi, andělská triumfální vřava, jak padala další obranná stanoviště, a samozřejmě také rovnoměrné úderý beranidla na bránu Valhaly.

Bůh bouří opět sáhl po kladivu, nadhodil si ho, chytil levou rukou a v kruhu s ním zatočil nad hlavou. Odin se znechuceně zašklebil.

„Můžu vědět, proč jsi tak veselý, synu?“

Thor pokrčil obrovskými rameny.

„Těžko říct,“ odpověděl. „Asi kvůli těm otřesům. Připomněly mi staré časy. Díky tomu všemu jsem skoro zapomněl, že on tam ještě sedí.“

Odin se zadíval na jezero visící u stropu, dar mořského obra Aegira. Toho, který přišel s nápadem, že s okřídlenými se dá dohodnout. Ubohý hlupák!

„Zato já celou dobu nezapomínám na Lháře,“ pronesl vládce Valhaly smutně. „A občas mám chuť sejít dolů a ukončit jeho bídný život.“

Pán hromů se na něj vyčítavě zadíval.

„To nemůžeš! On přece...“

„... má být příčinou konce, já vím,“ skočil mu otec do řeči. „Jenže konec právě nastal, copak to nevidíš?!“

Zpoza dveří ke komnatám vykoukla hlava trpaslíka. Thor mávl rukou.

„Teď nás nech na pokoji, Gloine.“

Skřet poslušně zmizel za dveřmi. Bůh si hodil kladivo za krk a pověsil si na něj ruce.

„Víš, že existuje způsob, vid’?“ zeptal se. „Pamatuješ si na tajné dveře ve své komnatě a...“

„Zmlkni!“ skoro vykřikl Odin.

Bůh bouří si povzdechl.

„Takže o tohle jde,“ řekl. „Donedávna jsem si myslel, že máš plán, pak že jsi zoufalstvím zapomněl. Ale ty si pamatuješ. Jen jsi, otče... dostal strach!“

„Řekl jsem ti, abys byl zticha!“

„A co mi jinak uděláš?“ nepřestával se mu Thor vysmívat. „Nemáš odvalu, abys udělal to, co nikdo z nás – ani ta chátra, poschovávaná po komnatách – udělat nemůže. Nemáš odvalu zachránit Valhalu.“

Odin vstal a popadl kopí ze stojanu vedle trůnu. Jeho syn se ani nepohnul, jen mu na zbroji zazářilo několik malých modrých blesků a kladivo spočívající na ramenou tiše zabručelo. Zaznělo to jako vzdálené hřmění. Vládce Ásů se posadil a skryl obličej do dlaní.

„Nevíš, jak to je,“ promluvil tiše. „Když jsem se naposledy odevzdal Stromu... Bylo to něco strašného. Ale tehdy jsem věděl, že mám šanci se vrátit. Jenže teď... Já se nevrátím. Těžko to pochopí někdo, nad kým do této chvíle visel jen vzdálený Ragnarok.“

Thor přešel k trůnu. Na okamžik Odina pozoroval shora a pak poklekl. Položil kladivo k otcovým nohám a poklonil se mu.

„Odpusť mi mou smělost,“ zašeptal. „Samozřejmě učiníš to, k čemu se rozhodneš. Jenže Strom je naše jediná šance, a jestli... jestli...“

Brána zapraštěla a na zem dopadly první třísky.

Odin pomalu vstal z trůnu a sňal přílbu. Prázdný oční důlek, do této chvíle ukrytý za ocelovou destičkou, propůjčil jeho zbrzděné-

mu obličejí nový, děsivější výraz. Výraz někoho, kdo už nemá co ztratit.

„Potřebuji pár chvil na přípravu. Musíš mi dát čas, Thore,“ řekl a podal přilbu synovi. Ten ji přijal a okamžitě si ji nasadil, nevšímaje si destičky, která mu překážela ve výhledu.

„Pokud to dokážu,“ odpověděl bůh blesků. Vstal a oprášil si kolena. Zvedl kladivo. „Pak budeš mít celý čas našeho světa. Celý můj čas.“

Cípy vchodu velitelského stanu se zvedly a dovnitř vešel další důstojník, poslední z pozvaných. Zasalutoval andělovi a kývl na své druhy u stolu. Dvou temných šestikřídlých postav oděných do černých tóg a stojících za velitelem si raději nevšímal – jak bylo ostatně zvykem.

Také předstíral, že si nevšímal rozbořené makety, i když mu nějaké vnitřní přesvědčení do této chvíle přikazovalo myslet si, že se následky zemětřesení tomuto stanu vyhnou. V jeho hlavě najednou vyvstala znepokojující myšlenka, že když se mýlil v tomhle...

„Posaď se sem, Mazariáši,“ přikázal archanděl a udělal mu místo.

Důstojník poslušně zasedl ke stolu. Cítil se touto poctou vyznamenán, ale vzápětí v duchu začal nadávat na hrbolatost a malé rozměry poskytnutého špaluku. Znal délku pracovních porad – čekala ho nepřijemná hodina.

Vůdce si založil ruce na hrudi, zahalil se křídly a pak zkřivil ústa ve zdánlivě zlověstném, avšak ve skutečnosti pečlivě nacvičeném úsměvu.

„Určitě už se k vám, odporní klevetníci, dostala zpráva o Nathanielově nekompetenci,“ pronesl ironicky. „Vím, že obzvláště Treazar má podobné historky v oblíbě.“

Pokynul hlavou k urostlému andělovi s baculatou dětskou tvářičkou, který zahanbeně pokrčil rameny. Ostatní se rozchechtali.

„Nevím však, zda se k vám dostalo, že váš ctěný přítel se snažil své selhání omluvit onou pro nás údajně vražednou zbraní...“

Záblesky smíchu najednou ustaly. Archanděl si povzdechl.

„Žel, tentokrát byly klepy pravdivé. Ohledali jsme všechna těla a našli tohle.“

Ukázal jim přívěsek, který držel v dlani. Bylo to oko, zasazené do zlata.

„Tohle je Odinovo oko,“ vysvětloval. „Díky němu mohl se svými poddanými sdílet svou sílu. Samozřejmě ta moc nebyla tak velká, aby uškodila silnějším andělům, jako jste vy, ale stačila k tomu, aby mezi naše vojáky zasela neklid. Jenže teď jsme Odinovo oko získali a...“

Jedna z tmavých postav za Michaelem udělala krok vpřed a snažila si kápi. Náhle všichni spatřili překrásnou tvář Gabriela – božského posla a anděla smrti. Záře, která od něj proudila, v kontrastu s černým oděvem dosud mlčícího bojovníka připomínala doběla žhnoucí ocel v kovářské výhni. Jen archanděl Michael vydržel ten pohled na dokonalou krásu a hrůzu. Povýšeně se na své podřízené usmál.

„Není nutné si dělat starosti s Odinovým druhým okem,“ ujistil je Gabriel svým melodickým hlasem. „Ani s žádnou další částí jeho těla. Aby se něco mohlo stát artefaktem, musí být nejdříve oslavováno v legendách. Například jako oko. A na stvoření legendy o druhém oku už nemají čas.“

Michael přelétl pohledem po shromážděných. Nevypadali úplně přesvědčeně, ale stačilo to, aby vyplnili rozkazy. Vždyť byli krok od vítězství.

„To je všechno, co jsem vám dnes chtěl říct.“ Usmál se, když ve tvářích svých důstojníků zahlédl údiv.

„Můžete jít,“ pronesl a rozložil křídla.

Andělé poslušně vstali ze špalků a opustili stan. Michael ještě chvíli počkal a pak se otočil ke Gabrielovi a ke druhé tmavé postavě.

„Zvládli jste to skvěle,“ pochválil je. „Přiznám se, že mě by to nezapadlo.“

Gabriel pokrčil rameny.

„Veškeré zásluhy patří naší informátorce,“ prohlásil. „To ona nám předává tak geniální nápady. Nemám pravdu, Rafaeli?“

Tmavá postava přikývla, ale nevydala ze sebe žádný zvuk.

„Rafael je s ní celou dobu v kontaktu,“ vysvětloval Gabriel. „Vytvořil si cestu do její mysli.“

„Dokázal to?“ podivil se Michael.

„Ano, bratře,“ odpověděl mu smích posla smrti. „A víš, co zrovna dělá? Právě...“

Do stanu vpadl strážce společně se zkrvaveným vojákem.

„Důležité zprávy z bitevního pole, pane,“ vykřikl voják. „Brána Valhaly padla.“

„To je skvělé!“ zvolal Michael a upravil si meč.

Voják zavrtěl hlavou.

„Ne úplně, pane. Protože to pro nás neznamená žádný rozdíl.“

Na lavici stál kalich. Byl plný už od chvíle, kdy první z andělských oddílů zastínil oblohu, a medovina, která se v něm nacházela, už nechutnala stejně, jako když byla nalita. Na její hladině plavaly částičky prachu a několik drobných brouků, takže musela chutnat odporně. Přesto Odin vypil kalich až do dna, a dokonce se ani nezašklebil. Pohled na opodál ležící provazy a na tu prokletou oprátku, která se už za okamžik stáhne kolem jeho krku a vezme mu poslední zbytky dechu, dodávala pití další příchutí. Nahnílou radost života.

Sáhl po noži a rozřízl řemeny prsního plátu. Pomalu jej sundal, aby ho položil vedle provazů. Totéž udělal se zbytkem zbroje.

Chvíli nato už byl nahý. Vrhł rychlý pohled do zrcadla a jeho odraz ho ani trochu nepotěšil. Hleděl do očí starce, uvězněného v těle siláka. Unaveného životem, ale také vyděšeného smrtí, ztraceného ve světě, který se v jediném okamžiku změnil.

Viděl ve svém obličejí tvář hlupáka stojícího na kopci, který před celými věky uzavřel dohodu s Lhářem. Ke své zkáze...

Najednou se mu zatočila hlava. Udělal několik nejistých kroků a před očima mu zatančily modré a zelené ohníčky. Jeho hrtan a pak i celý krk začal silněji a silněji pálit, až nakonec vzplanul žhavým ohněm. Pokusil se vykřiknout, ale nebyl schopen ze sebe dostat žádný zvuk. Nohy se pod ním podlomily a klesl na kolena. Všechno kolem viděl jakoby v mlze.

A právě v tu chvíli zpoza závěsu vyšla ona. Okamžitě ji poznal. Sigyn, žena Lokiho, nazývaného Lhář.

Odin si pamatoval, jak si z ní utahoval, když přísahala, že navěky zůstane se svým mužem, aby ochraňovala jeho obličej před hrozným jedem hada, který nad ním visel. Tehdy nevěřil, že to vydrží. Ale ona zůstala na stejném místě po všechna ta léta, staletí, milénia a s pokorou snášela všechny jízlivosti a urážky. Ani na okamžik Lháře neopustila. Až do dnešního dne.

„Bud' pozdraven, Odine, králi šibenic,“ pronesla posměšně a sklonila se nad vládce Valhaly. V jeho očích už byla jen bílou skvrnou na pozadí šarlatové clony. „Vidím, že se necítíš zrovna nejlíp.“

Vztekle něco odsekl v odpověď. Sigyn se rozesmála.

„Bylo snadné uhádnout, že se pokusíš vykoupit Valhalu dobrovolným mučednictvím. Při pohledu na to, co se děje za zdmi, to vlastně bylo jediné řešení. Jenže... ty nezemřeš jako mučedník.“

Vstala a zvedla z lavice prázdný kalich.

„Nechutnalo ti to nějak jinak?“ zeptala se. „Třeba po jedu? Ta odporná zmije, co visí nad Lokim, slintá tohle svinstvo na všechny strany, takže pár kapek mohlo skončit i v tomhle kalichu. Smutné, co?“

Nikdo už nikdy neotevře ty dveře, nikdo už nespátří srdce Stromu a nepředá mu své utrpení. A nikdo nevyužije jeho sílu.

Odin zavřel oči a se strašlivou námahou zasípal:

„Proč?“

Sigyn se sklonila ještě níž, násilím mu zvedla oční víčka a přinutila vládce Valhaly, aby jí pohlédl přímo do očí.

„Křivdy spáchané na rodině se neodpouštějí,“ zašeptala. „Nikdy.“

Vstala, usadila se na roh stolu a čekala, až Odin zemře.

Už z dálky bylo vidět, že u bran Valhaly zuří urputný boj. Gabriel znovu a znovu pozoroval oddíly útočící na bránu, které se za doprovodu blesků a hřmění měnily ve zmasakrované anděly, vzletající k nebi. Slyšel také děsivý řev, jakoby přicházející z hlubin propasti. To, že se ve skutečnosti onen křik dral z plic osamocené obránce, stojícího na prahu pevnosti, ho ani trochu netěšilo.

Otočil se k Michaelovi. Velitel si upravil poslední povolené řemeny náprsního krunýře a hadříkem otřel matnější místa na zbroji. Plamen na jeho obličej se rudě mihotal.

„Rafael mi právě vzkázal, že už Odin nepředstavuje žádné nebezpečí,“ řekl Gabriel.

Michael přikývl.

„Jenom přemýšlím, proč mi náš milovaný patron cest nepředává ty zprávy osobně,“ řekl. „Bylo by to jednodušší a rychlejší.“

Anděl smrti se usmál.

„Kdysi mi řekl, že se bojí vybudovat cestu do tvé mysli. Příliš často hledíš do propasti. Řekl, že ona obvykle odpovídá stejně.“

„Kdo?“ nepochopil vůdce narážku.

„Propast. I ona se dívá do tebe. A Rafael nechce, aby se dívala do něj. Kromě toho, já jsem posel a je to má práce, ne?“

Michael neodpověděl. Sňal meč z místa mezi křídly a připásal si ho k boku. Propletl prsty a zapraskal klouby.

„Dobrá, jsem připraven. Je čas promluvit si s tím vrátným.“

Pevným krokem sešel z pahorku a vykročil mezi vojska. Ta se před ním v jediném okamžiku rozestoupila a vytvořila široký průchod až k samotné bráně, kde čekal kladivem ozbrojený obr, poněkud zmatený náhlou přestávkou v bitvě.

Velitel kráčel klidně. Nereagoval na jásající vojska ani na řev trubek, který se náhle rozezněl nad bitevním polem. Ve skutečnosti jedině, co vnímal, byla s každým krokem rostoucí ramenatá silueta na konci uličky. Stín, jenž sám sebou zahaloval světlo vítězství.

Když se přiblížil na nějakých dvacet kroků, zastavil se. Vytasil meč z pochvy a pozvedl ho vzhůru.

„Ve jménu Boha všemohoucího ti přikazuji, abys mi ustoupil z cesty,“ pronesl. Jeho obličej se zkřivil do úsměvu, naplněného výsměchem. „Ustup z cesty silnějšímu, než jsi ty.“

Thor, do této chvíle stojící se skloněnou hlavou, ji teď zvedl. Dokonce i přihrbený byl vyšší než archanděl, ale v tom okamžiku jako by jej převyšoval nejméně dvojnásobně. Kladivo v levé ruce obránce Valhaly tiše hučelo jako z dálky zaznívající předzvěst letní bouřky.

Obr sňal z hlavy Odinovu přilbu a pohodil zlatavou hřívou. Rozkročil se a popadl zbraň do obou dlaní. Po rukojeti přelétly dva modravé blesky.

„Ty a já, přivandrovalče,“ pronesl hrdě. „Ty a já.“

Michael přikývl a pevněji sevřel rukojet meče. Hlavice zaplála.

Protivníci na sebe na okamžik hleděli a odhadovali své síly, aby se nakonec skoro zároveň vrhli do útoku.

Odinův syn se pohyboval téměř nemožnou rychlostí. Začal krokem vpřed, chtěl co nejlépe provést bleskovou otočku. Zprudka udeřil do míst, kde se ještě před okamžikem nacházela nepřítelova hlava. Ten se však stačil sklonit a využít situace k seknutí zespodu na obrovo stehno. Meč narazil do ocelového chrániče a trochu ho roztažil, ale samotnému Thorovi nijak neublížil. Bůh bouří s obličejem znetvořeným vztekem uskočil dozadu.

Archanděl naproti němu také ustoupil, a zatímco protivníka bedlivě sledoval, začal se pohybovat. Nejdříve udělal jeden krok vpravo, aby prověřil, jestli ho obr následuje, a pak se začal pomalu přesouvat vlevo. Zároveň s každým pohybem téměř nepostřehnutelně zmenšoval vzdálenost, která je dělila.

Thor se nenechal oklamat. Po třetím kroku už věděl, že jestli bude vyčkávat ještě chvíli, dostane se archanděl příliš blízko a on... zemře. Pomalu zvedl vzhůru obouruč držené kladivo, jako by se chystal k mohutnému úderu. Celé své tělo lehce prohnul vzad, předstíraje, že se pořádně rozmachuje.

A najednou stáhl pravou ruku z držadla. Kladivo držené levou rukou se zhouplo dozadu a každým okamžikem nabíralo rychlost. Zároveň válečník vykročil vpřed. Michael zareagoval instinktivně únikem a kryl se mečem. Právě o to však bohu bouří šlo. Kladivo plnou silou udeřilo zespodu, bez obtíží odmrštilo protivníkovu zbraň a jeho samého vyhodilo vzhůru. Archanděl pustil jílec z ruky, odlétl dozadu a zaryl se křídly do písku. Bleskově se jimi ovinul a odkutálel se stranou. Kladivo, namířené na jeho hlavu, udeřilo do země.

Michael se ještě kousek odvalil, pak se zvedl a rozprostřel křídla. Pohledem našel meč. Neležel daleko. Došel k němu a zvedl ho. Zatočil mlýnek.

„Hrajeme dál?“ zeptal se.

Thor pokrčil rameny a pozvedl svou zbraň.

Archanděl vyrazil vpřed. Viděl, jak se protivník chystá k dalšímu útoku. Dokonce se ani nesnažil odhadnout, jak bude vypadat tentokrát. Během celého toho souboje příliš mnoho přemýšlel.

Nečekal už ani okamžik, jen se příkrčil a skočil... vzhůru. Zamával rozprostřenými křídly a zvedl oblaka prachu.

Odinův syn přimhouřil oči a instinktivně vrhl kladivo směrem k Michaelovi. Jenže ten už tam nebyl, protože bleskově složil křídla a vrhl se k zemi, a zatímco se světélkující kladivo obracelo ve vzduchu, zaútočil. Plamenná čepel zamířila dolů, aby se zanořila do obrovských nedostatečně chráněných slabin. Thor zařval bolestí a ztratil rovnováhu. Vlastní zbraň, která se mu ve stejném okamžiku vrátila do ruky, ho definitivně převážila. Bůh blesků upadl na zem.

Archanděl ustoupil a počkal, až protivníkovým tělem přestanou otrásat záškuby. Teprve pak vkročil do Valhaly.

V rohu síně už na něj čekala Sigyn. Žena se mírně uklonila a natáhla před sebe ruce, v nichž svírala Odinův náprsník.

„Vítej, pane,“ řekla.

Michael jí odpověděl lehkou úklonou a rozhlédl se po komnatě. Líbilo se mu to drsné zařízení, které však nepostrádalo půvab, ty stojany na zbraně, teď už povalené, ale ještě nedávno plné mečů a se-

ker, hrdě vystavovaných jako ty nejužasnější ozdoby. A samozřejmě vládcův trůn s kopím vedle něj – symbolem moci.

Schoval meč a přešel k trůnu. Vzal do ruky kopí a zatočil s ním nad hlavou. Zamířil na jednu z vodních rostlin zatuhlou na stropě, rozmáchl se a pak... nechal zbraň klesnout. Chytil ji obouruč a zlomil přes koleno.

„Chci vidět tělo,“ požádal.

Sigyn odhodila náprsník na zem a beze slova vykročila ke dveřím do dalších komnat. Michael se vydal za ní.

Trvalo dlouho, než se andělé u brány odhodlali a vešli dovnitř. Nejdříve jen dva nebo tři odvážlivci, ale pak se celá síň naplnila okřídlení. Až ke stropu.

„Co ti za to nabídlí?“ zeptal se Michael. Vstal od ostatků a pohlédl Sigyn přímo do očí. Dívka nesklopila zrak.

„Život a svobodu,“ odpověděla. „Pro mne a mého muže.“

Archanděl se opovržlivě zašklebil.

„Kým je ten, kdo potřebuje pomoc ženy, aby získal svobodu? Že by mrzák?“

„V jistém smyslu ano, pane,“ odpověděla. „Posledních pár století strávil připoután ke skále. Ale co kdybychom místo řeči o životě mého muže šli a umožnili ti vyplnění tvé části přísahy?“

Michael se na bohyni zadíval pozorněji.

„Řekl ti někdy tvůj muž, že jsi zvláštní?“ zeptal se a vykročil k východu.

Sigyn se usmála.

„Několikrát denně. Ale je to Lhář. Skutečný kovář lží, abych byla přesná.“

Hluboko v podzemí Valhaly ležel nahý muž. Spočíval nehybně připoután ke skále šlachami, žilami a kusy kůže, spletenými do provazů. Nad jeho hlavou visel kalich připevněný k ohnuté tyči. Každou chvíli do něj ukápl jed hada, ležícího na skále.

Mužův obličej, přestože již na mnoha místech spálený a poznamenaný nazelenalými ranami, byl zkroucený v jízlivém úsměšku.

„A už jsem ti vyprávěl,“ ptal se, „jak jsem jednou byl s kámoši v Egyptě? Jak se tak procházíme po břehu Nilu, jeden z nich mi na jednu řekne: *Koukni, to je bezva had*. Začal jsem se rozhlížet, ale on mi říká: *Stojíš mu na hlavě, pitomče*. Vážně jsem mu na té hlavě stál, a navíc jsem na něho šlápl tak nešťastně, že mu, chudáčkovi, vylezly bulvy z důlků. Jasně že jsme ho vzali s sebou. Chutnal jako kuře a opasek z jeho kůže mám určitě ještě někde ve skříni.“

Had zasyčel a dvě kapky, jedna za druhou, dopadly do kalichu. Muž se rozchechtal.

„Jestli chceš, popíšu ti přesně, jak vypadal,“ nabídl se. „Možná to byl nějaký tvůj příbuzný. Nechceš? A už jsem ti vyprávěl, jak prý ten idiot Herkules uškrtil dva hady v kolébce? Vyprávěl mi to Aegir. Prý se to tehdy stalo někde tam. Chápeš? Nemluvně. Ti dva se vplazili na dítě, a prd! Víš, co je to prd, plaze? A víš, co je hovno? Vplazil ses někdy do nějakého?“ Ozvalo se další zasyčení a do kalicha se žbluňknutím stekly další dvě kapky. Mužův checht se změnil v hlasitý smích, vyplňující celou jeskyni.

„Co mu připadalo tak veselé?“ zeptal se Michael a vkročil na schodiště vedoucí do podzemí.

Sigyn pokrčila rameny.

„Vždycky byl takový. Když chce, dokáže být strašně zneklidňující.“

„A dokáže i nebýt?“

Další pokrčení ramen. Vydali se dolů, ale bohyně se už po několika schodech náhle zastavila.

„Právě jsem si vzpomněla, že jsme zapomněli na něco důležitého. Jeho pouta jsou zesílena kletbou a... Počkej tady, hned se vrátím.“

Vykasala si sukni do půli lýtek, vyběhla nahoru a zmizela za rohem. Michael vytáhl meč, rozsvítil hlavici a používaje zbraň coby pochodeň, začal scházet dolů.

Poté, co zdolal necelých tři sta schodů, ocitl se před obrovskými dubovými vraty, jež se trochu podobaly bráně Valhaly. Levé křídlo bylo pootevřené.

Archanděl zhasl čepel meče a jemně strčil do dveří. V duchu poprosil, aby nezaskřípaly. Tiše vklouzl do místnosti, osvětlené podivným namodralým přísvitem, a se zády přitisknutými ke zdi ji přelétl pohledem.

Stál v jeskyni velké jako Pánův trůnní sál, kde kdysi z Metatrových rukou obdržel moc nad zástupy. Jenže tato místnost nebyla dílem božské moci, ale samotné přírody. Ani v nejmenším o tom nepochyboval, přestože zde chyběly krápníky trčící svými špicemi z podlahy jako netvorovy kly a stěny nevyhloubily podzemní řeky. Všechno spíše vypadalo jako vytesáno větrem, děsivou vichřicí, která lehkomyšlně vklouzla pod zem a bez možnosti úniku se několik století, nebo dokonce milénií zmítala v tomhle vězení.

Uprostřed jeskyně se nacházela skála. Muž s děsivě znetvořeným obličejem, který k ní byl připoután, vedl sám k sobě monolog a každou chvíli vybuchl ochraptělým smíchem.

Archanděl se ujistil, že uvnitř nikdo další není, opět rozžehl meč a téměř bezhlesně vykročil ke skále.

„Mám tu čest se Sigyniným manželem?“ zeptal se, když utichl další výbuch smíchu. Od skály ho dělily sotva dva kroky.

Přikovaný muž otočil hlavu a pohlédl Michaelovi do očí. Zblízka jeho jedem rozežraný obličej vypadal ještě děsivěji.

„Záleží na tom, kdo se ptá,“ odpověděl. „A jak je rychlý.“

Archanděl v prvním okamžiku nepochopil, co s tím vším má společného rychlost, ale najednou postřehl nějaký pohyb. Zareagoval instinktivně a zaklonil se. Těsně před ním se se zasyčením mihla hadí lebka. Michael bleskově vymrštil ruku a popadl plaza těsně za hlavou. Škubl.

„To bylo dobré, slepýši,“ ucedil, přiblížil trojúhelníkovou lebku k vlastnímu obličejí a pohlédl do chladnokrevných očí. „Ne dost dobré, ale rozhodně ne špatné. Teď je ale čas, aby sis připomněl slova našeho Pána.“

Pozvedl meč.

„Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada a nade všechny živočichy polní; po břicho svém plaziti se budeš a prach žráti budeš po všechny dny života svého. Taková je vůle Páně.“

Ozvalo se zaškvrcení. Had se nějakou dobu svíjel, a dokonce se snažil své tělo ovinout kolem archandělovy ruky, ale s každým okamžikem ztrácel sílu, zatímco stisk vůdce zástupů ani na chvíli neochabl. Právě naopak.

Když už bylo po všem, Michael odhodil mršinu stranou. Planoucí tetování v jeho obličejí pohaslo.

„Kde jsme to přestali?“ zeptal se muže, přikovaného ke skále.

Věžeň si nervózně olízl spálené rty. Z rány na čele mu stékal zelesnožlutý sliz.

„Představil jsem se ti jako Loki, Sigynin manžel, a sliboval jsem, že nikdy nebudu jednat proti tobě. Je to správná odpověď?“

Archandělův obličej se roztáhl do úsměvu. Rozmáchl se a udeřil mečem do provazu spleteného z žil, jenž poutal Lokiho pravou ruku. Totéž pak udělal i s ostatními pouty.

Osvobozený muž nejspíše pohnul nejdříve zápěstím, pak rukou, nohou... Zaskočen obratností dlouho nepoužívaných svalů sebou škulbl, vyskočil, udělal ve vzduchu salto a vzápětí už pevně stál na vlastních nohou. Přeběhl ke stěně jeskyně, dotkl se jí a poklekl. Každý pohyb doprovázela obrovská, neskrývaná radost. Teprve když si podvědomě přešel rukou po obličej, zatvářil se znechuceně. Pohlédl na svého zachránce.

„Nevypadá to dobře, co?“ zeptal se.

Michael pokrčil rameny.

„To přežiješ.“

Loki poklekl s tváří ukrytou v dlaních. Vypadal, jako by plakal. Trvalo to delší dobu a vůdce už k němu chtěl dojít a poplácat ho po rameni, když muž náhle vstal a odhalil svůj obličej. Ve tváři neměl ani stopy po jizvách nebo sebedrobnějších strupech. Zato se pokryla pečlivě zastřiženým světlým plnovousem, zatímco nos, do této chvíle připomínající bambuli, se změnil ve štíhlý, typický pro severany.

Před archandělůvma očima vlasy nedávného vězně dorůstaly, a když dosáhly odpovídající délky, samy se zapletly do copu. Kromě toho už měl Loki na dosud nahém těle kožené kalhoty a bílou plátěnou košili.

Rozpažil ruce jako akrobat po povedeném vystoupení.

„A teď?“ zeptal se.

Michael opět pokrčil rameny.

„Podle mě není vidět rozdíl. A pojďme už, tvá žena na nás určitě čeká.“

Vousatý blondák poslušně vykročil ke dveřím.

„Zrovna mě napadlo,“ nadhodil náhle lehkým tónem, „proč si pro mě nepřišla.“

„Říkala něco o nějakých poutech zesílených kletbou a o něčem, co je potřeba, aby... Hej, kam běžíš?!“

Ale Loki už ho neslyšel. Doběhl ke dveřím a se strašlivými kletbami spěchal po schodech nahoru.

„Jak se to stalo, Gabrieli?“ zeptal se Michael vzápětí poté, co se mu podařilo protlačit k příteli, oděnému do černi. Nebylo to snadné. Rozparádný dav andělů si nikoho nevšímal. Dokonce ani svého velitele ne.

„Nebyl jsem u toho,“ odpověděl černovlasý posel smrti, „ale podle svědků se rozběhla k Thorovu kladivu a chtěla ho zvednout. A pak došlo k tomu výboji. Rozmetalo to na prach přes dva tucty našich, ale ona jen upadla. Dokonce ani není mrtvá.“

Michael odstrčil anděla, který mu zacláněl ve výhledu a podíval se na Sigyn, ležící na zemi. Byla v bezvědomí. Klečel u ní Loki a v dlaních svíral její ruku. Neplakal, ale bylo poznat, že trpí.

Vůdce zástupů zavrtěl hlavou.

„Uzdraví se?“ zase se otočil ke Gabrielovi.

„Kdo ví. Měla docela štěstí. Je živá a v jednom kuse, ze kterého se nekouří. Možná nad ní někdo bdí.“

Z nitra Valhaly vyváděl oddíl andělů skupinku obyvatel hradu. V jejich čele kráčeli dva tvorové ve zbrojích palácových strážců. Přestože jeden z nich byl obr a druhý trpaslík, byli si překvapivě podobní. Úplně jako by někdo dvě stejné hlavy nasadil na naprosto odlišná těla.

Když andělé vedoucí vězně spatřili v davu vůdce, zastavili se.

„Co s nimi, pane?“ zeptal se jeden z nich.

Michael ještě jednou pohlédl na Lokiho a Sigyn.

„Postarej se o ni, Gabrieli,“ zašeptal. „A o něj taky. Zaslouží si, abychom dodrželi slib.“

Vší silou vyskočil vzhůru a těsně nad hlavami andělů roztáhl křídla. Zamával jimi, aby získal rovnováhu.

„Všechny je zabijte,“ přikázal. „A hrad spalte až do základů. Jeho čas minul.“

Po Thorově kladivu přeběhl drobný blesk. Z rukojeti sklouzl na hlavici, a když se dotkl země, zmizel v prachu.

Armáda byla připravena vyrazit. Na několika místech sice ještě stály stany, ale většina andělů už jen netrpělivě čekala na rozkaz k opuštění tábora.

Gabriel a Michael stáli na skalnaté vyvýšenině a pozorovali ruiny Valhaly. Už více než týden hořely jasným nazelenalým ohněm a zdálo se, že nikdy neuhasnou. Teď z nich zbyla jen hromádka popela a kupka chaoticky roztroušených kamenů.

„Kdo že jsi říkal, že to je?“ zeptal se Gabriel.

„Lhář,“ zopakoval Michael. „Bůh lží. A kromě toho Odinův adoptovaný syn a vynikající kovář. A taky předzvěst jejich verze apokalypsy. Její původce, abych byl přesný.“

Gabriel přikývl.

„Slyšel jsem, co je to Ragnarok. Pokračuj.“

„Odsouzen za celou hromadu zločinů,“ pokračoval vůdce zástupů v popisu, „včetně zabití božského syna Baldra. Byl připoután ke skále vnitřnostmi vlastního syna a... Zbytek už vlastně víš.“

„Vím, ale pořád nechápu, proč mi to vyprávíš. A proč tě tak zajímá.“

Michael pokrčil rameny.

„To je jednoduché. Doufal jsem, že mi pomůžeš přijít na něco, co by ho mohlo přesvědčit, aby pracoval pro nás. Teď, když už nemá ani stín naděje, že se jeho žena probudí.“

Anděl smrti se ani nesnažil skrýt překvapení.

„A k čemu by ti byl dobrý?“ zeptal se. „Když chceš tak úporně dodržet slib, pusť ho na svobodu. Sám o sobě neznamená žádné nebezpečí, a kromě toho si ho můžeme pohlídat. Nevidím smysl v tom, aby se za námi táhl.“

Vůdce si přejel dlaní po tetování jako vždy, když nad něčím usilovně přemýšlel.

„O to nejde. Spíše jsem si myslel, že by mohl být závanem čerstvého vzduchu v našich řadách,“ vysvětloval. „Už léta používáme stejné metody a naše agenty lze vycítit už z dálky. Potřebujeme někoho, kdo bude s námi, ale přitom nebude jedním z nás. Někoho, koho nespazuje Zákon. Kdo může lhát a podvádět pro dobrou věc. Pro naši věc.“

Překvapení v Gabrielově obličejí se změnilo v pobouření.

„Jak tě to mohlo napadnout? Máme přece pravidla!“

Michael si dřepł a zvedl ze země klacek. Načmáral do prachu křesťanskou rybu a po chvilce přemýšlení jí dokreslil hřbetní ploutev jako u žraloka.

Chvilí se na ni díval a pak pronesl:

„I řekl Pán: Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hoď na ni kameňem.“ Zvedl hlavu a jako obvykle beze strachu pohlédl andělu smrti

do tváře. „Nebyl jsi to ty, kdo mě přesvědčoval, abych použil tu historiku o Odinově oku?“

Gabriel chtěl odpovédět, ale vůdce zástupů ho nenechal promluvit.

„Válka pokračuje, bratře, a jediné, o co se musíme starat, je to, abychom ji neprohráli,“ prohlásil. Vstal a položil dlaň na druhovo rameno. „Vím, jak jsou pravidla důležitá. Jestli sami začneme lhát, nebudeme se ničím odlišovat od Lucifera a jeho nohsledů. Ale, jak jsi měl příležitost se přesvědčit, někdy je lež jediným řešením. Právě proto potřebujeme Lokiho. A proto na něj musím něco vymyslet.“

Dotčený archanděl odstrčil Michaelovu ruku, prošel kolem něj a zastavil se na hraně skály. Dole se armáda okřídlelců, takhle z výšky malá jako mravenci, hemžila jako ve vroucí vodě a rozebírala poslední z obléhačích strojů. Tímhle tempem bylo skoro jisté, že to stihnou ještě před soumrakem.

Gabriel se poškrábal na hlavě.

„Myslíš, že mu můžeme důvěřovat?“ zeptal se, když se konečně otočil.

Vůdcův jizvami zbrázděný obličej se roztáhl do děsivého úsměvu.

„A kdo tady mluví o důvěře, bratře?“

Loki svého průvodce pomalu začínal nenávidět. Jako by nestačilo, že se ten ramenatý cherubín s dětskou tvářičkou od něj nehnul ani na krok, ale ještě k tomu ani na chvíli nepřestal žvanit. Nakousl už snad všechna témata, tvarem mraků počínaje a léčbou gangrény konče. Právě byl ve fázi objasňování andělské hierarchie.

„A tak, zatímco Pán prochází jinými světy,“ vysvětloval jako u vytržení, „vykonávají nejvyšší vládu Trůny a Vrchnost. Prý mají sedm nebo více párů křídel a všichni mluví jedním hlasem, ale v kontaktu je s nimi jen archanděl Rafael, a ten nikdy nemluví, takže nic není jisté. Ve skutečnosti vládnu archandělé. S těmi ses už setkal. Jsou to serafínové čili šestikřídlí. Jsou pouze tři. Kdysi byli čtyři, ale...“

Loki se zastavil a předstíral, že si něco vytahuje z boty. Ve skutečnosti se smutně zadíval na vojáky sedící okolo stolu, vyrobeného z několika bedniček, sražených dohromady. Tihle andělé nežvanili o pitomostech, ale hráli karty, smáli se a něco popíjeli z kovových hrnků.

Jenže cherubín pokračoval:

„Vlastně ani není úplně jasné, jak to s tím Luciferem doopravdy bylo, ale když dokázal vyvést z rovnováhy samotného Pána, musel udělat něco opravdu špatného. Bez urážky, ale podle mého názoru to mělo něco společného s povstáním té pohanské chátry. Všech těch bohů a...“

Lhář se zvedl z pokleku, a aniž by odtrhl pohled od karbaníků, zeptal se:

„Proč hrají o pera?“

Průvodce pokrčil rameny.

„To je to jediné, co má nějakou cenu. Nedostávají žold, ani nic jiného. Jídla mají dost a ostatní potřeby jim uspokojuje zpěv sboru, naší nejnižší kasty. Vlastně je to...“

Loki ho gestem ruky umlčel. Neměl chuť poslouchat řeči o kastách a dělení, tím spíše, že se rodila příležitost, jak si něco vydělat.

„Jakou mají ta pera hodnotu?“

Cherubín na okamžik váhal, ale nakonec mávl rukou a začal vysvětlovat. Každá další věta způsobovala, že se úsměv v Lokiho obličeji čím dál více rozšiřoval.

Odněkud z dálky k nim dolétl zvuk trubek, ohlašující odchod prvních zástupů.

Strážce vešel do vůdcova stanu.

„Dorazil cizinec,“ ohlásil. „Žádá, abys ho přijal. Tvrdí, že je to důležité a že budeš vědět, o co jde, pane.“

Michael odložil krabičku s figurkami na hromádku dalších podobných. Veškerý zbytek prostého vybavení velitelského stanu už byl odvezen.

„Pusť ho dál,“ přikázal archanděl.

Strážce zasalutoval a zmizel. Chvilí nato vešel dovnitř Loki.

„Přišel jsem s odpovědí,“ řekl na prahu. „Pokud je nabídka ještě pořád aktuální, můžu pracovat za vaši nadýchanou měnu.“

Archanděl se usmál a vytáhl z podpaží zalepenou obálku. Podal ji návštěvníkovi.

„Ode dneška mi budeš říkat *vůdce*. A tohle je tvůj první úkol.“